

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119211006
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5119211006.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Turzu a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpenému JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom s miestom výkonu advokácie G. XX, XXX XX R. - E. G., proti žalovaným: 1/ K. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, XXX XX U. a 2/ A. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, XXX XX U., o zaplatenie sumy 5.209,72 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 2Csp/83/2019-166 zo dňa 03. marca 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom č. k. 2Csp/83/2019-166 zo dňa 03. marca 2022 Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „okresný súd“) uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť uhradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu v sume 5.209,72 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 04.03.2017 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. napadnutého rozsudku) a žalobcovi priznal voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. napadnutého rozsudku).

2. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými bol založený záväzkový vzťah na základe úverovej zmluvy, na základe ktorej žalobca žalovaným poskytol úver v celkovej výške 5.000,- eur. V danom prípade mal za nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalovanými, ktorí sú fyzickými osobami, nepodnikateľmi. Na základe uvedeného dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou. Z uvedeného dôvodu podrobil predmetnú zmluvu o úvere prieskumu, či táto obsahuje všetky potrebné náležitosti v zmysle ustanovení § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď dospel k záveru, že zo zmluvy nepochybne vyplýva, že táto obsahuje všetky potrebné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Súčasne uviedol, že predmetná zmluva obsahuje aj podrobný rozpis splátok, ako má byť úver splácaný s istinou, s úrokom, s poistením a splátke úhrady. Taktiež zmluva obsahuje aj ďalšie povinné náležitosti o výške RPMN, odplaty za poskytnutý úver. Nestotožnil sa s vyjadrením žalovaných, že zmluva neobsahuje splátkový kalendár ani zmluvné podmienky splácania úveru, keď uvedená zmluva práve naopak, aj nad rámec iných zmlúv, ktoré súd prejednával, obsahuje aj rozpis splátok spoločne s istinou a úrokmi splatenia tejto zmluvy. V tomto smere nedal za pravdu žalovaným, aby vyhlásil, že uvedená zmluva je bez poplatkov a bez úrokov, resp. aby vyhlásil, že tá zmluva je neplatná.

3. Čo sa týka námietky žalovaných ohľadne postúpenia pohľadávky zo spoločnosti H., a.s. na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., súd prvej inštancie konštatoval, že H., a.s. oznámila, že svoju pohľadávku

postupuje spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., a to dňa 26.03.2020 jednak žalovaným 1/ a 2/, o čom svedčí aj podací hárok č. EPH193862079, z ktorého mal preukázané, že poštová zásielka bola žalovaným zasielaná poštou druhej triedy. Skutočnosť, že si zásielku v odbernej lehote nevyzdvihli, resp. na túto zásielku nereagovali, nemôže prisvedčať ich námietkam, že neboli informovaní o postúpení pohľadávky.

4. Súd prvej inštancie sa taktiež nestotožnil s námietkou premlčania, keď upriamil pozornosť na § 103 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že oprávnenie žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nezaplatenie niektorej zo splátok dlžníkom riadne a včas môže veriteľ využiť len do splatnosti najbližšej splátky a ak ho nevyužije, taká splátka sa premlčuje podľa jej pôvodnej splatnosti. Uviedol, že žalovaní boli dňa 29.12.2016 formou predžalobnej upomienky vyzvaní na zaplatenie splátky splatnej v mesiaci 10/2016 a súčasne boli upozornení, že v opačnom prípade veriteľ pristúpi k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Nakoľko zo strany žalovaného (pozn. odvolacieho súdu: správne malo byť „žalovaných 1/, 2/“) k úhrade omeškanej splátky neprišlo, veriteľ pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, a to pre nezaplatenú splátku splatnú dňa 19.02.2017. Uviedol, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bolo žalovaným zaslané dňa 26.02.2017, z čoho je potom zrejmé, že dňa 21.10.2016 začala plynúť premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 20.10.2019. Nakoľko žaloba bola na súd doručená 03.10.2019, súd prvej inštancie nepovažoval nárok za premlčaný.

5. Súd prvej inštancie súčasne konštatoval, že žalovaní tým, že prestali splácať žalobcovi poskytnutý úver riadne a včas, sa dostali do omeškania so zaplatením svojho záväzku, a preto má žalobca nárok aj na ním uplatnený úrok z omeškania. V danej súvislosti poukázal na to, že právny predchodca terajšieho žalobcu dňa 26.02.2017 vyzýval žalovaných, aby najneskôr do doručenia výzvy o oznámení vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.02.2017 zaplatili predmetný úver do 03.03.2017, pričom nasledujúcim dňom, keďže tento úver nebol zaplatený, si žalobca oprávnenne uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od 04.03.2017.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti výrokom I. a II. tohto rozsudku podal tak žalovaný 1/, ako aj žalovaný 2/ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov, že konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ako aj z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď odvolania obidvoch žalovaných sú obsahovo identické. Poukázali na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení uvádza, že dňa 18.05.2016 uzatvorili zmluvu o pôžičke, na základe ktorej im právny predchodca poskytol sumu 5.000,- eur, avšak následne v bode 4. uvádza, že dňa 23.05.2016 došlo k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere pod č. 7550503149, z čoho vyplývajú dva rozdielne dátumy. Taktiež uviedli, že žalobca nepriložil dôkaz, že uvedené prostriedky boli pripísané na účet, prípadne kedy boli pripísané na účet. Podľa názoru žalovaných súd prvej inštancie neosvedčil skutočnosť, že im zmluva bola aj doručená a vyhodnotil, že zmluva podľa zákona č. 129/2010 Z. z. obsahuje všetky potrebné náležitosti. Jedná o webovú, typovú zmluvu bez osobného kontaktu s poskytovateľom služby, keď im všeobecné obchodné podmienky nikdy neboli doručené. Z odvolania súčasne vyplynulo, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere predloženej žalobcom je výška úrokovej sadzby 21,06 %, pričom z verejne prístupnej internetovej stránky Národnej banky Slovenska, na ktorej sa nachádza aj dokument Priemerné úrokové sadzby z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) za rok 2016. Z tohto je zrejmé, že priemerná úroková miera z nových úverov pre domácnosti, spotrebiteľské a ostatné úvery so splatnosťou nad 5 rokov za celý rok 2016 predstavovala 9,17 %. Úrok 21,06 % ročne dohodnutý medzi účastníkmi zmluvy bol v danom prípade o viac ako 100 % vyšší. Uviedli, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, a teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný, pričom o takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (v tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Žalovaní poukázali na to, že predmetný úver sme si zobrali na splatenie iných úverov, ktoré mali a nevládali ich už splácať, pričom okresný súd nedostatočne posúdil úrokovú mieru v zmluve o spotrebiteľskom úvere, keď oni majú za to, že jedná sa o úžernícku úrokovú mieru a odplata vo výške 21,06 % je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súčasne majú za to, že RPMN je v zmluve vyjadrená dvoma údajmi 15,19 % a 21,06 %, keď RPMN musí byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere za každých okolností vyjadrená jediným údajom (hodnotou), nakoľko v opačnom prípade nie je splnené

kritérium stanovené v článku 10 ods. 2 písm. g/ smernice (zrozumiteľnosť a stručnosť), pričom použitie rozpätia RPMN môže spotrebiteľovi nielen sťažiť posúdenie celkových nákladov úveru, ale tiež môže uviesť spotrebiteľa do omylu, pokiaľ ide o skutočný rozsah jeho záväzku. Uvedenie RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo forme rozpätia dvoch údajov potom považujú za nezrozumiteľné a neurčité a z uvedeného dôvodu je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov. Taktiež poukázali na to, že súd prvej inštancie neosvedčil postúpenie pohľadávky banky na spoločnosť Intrum Slovakia s. r. o., keď žalobcom priložený podací hárok neobsahuje ich podpis a oni sa neoboznámili s obsahom uvedenej listiny až do priloženia tejto listiny žalobcom k spisu. Taktiež poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu pod R 60/2018, podľa ktorého na platné postúpenie pohľadávky z pôvodného žalobcu H., a. s. na aktuálneho žalobcu Intrum Slovakia s. r. o. sa vyžaduje splnenie podmienok vymedzených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď jednou z podmienok je písomná výzva banky, avšak žalobca nijakým spôsobom v konaní nepreukázal, že by banka zastala písomné upozornenie, ktoré by bolo možné považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Poukázali aj na § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi, pričom pokiaľ nie je postúpenie pohľadávky oznámené dlžníkovi alebo pokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Súčasne v odvolaní namietli, že žalobca nepriložil amortizačnú tabuľku, prehľad splátok k úveru a nepriložil ani všeobecné obchodné podmienky, ktoré by nimi boli podpísané. Tiež namietali, že im neboli doručené predžalobné upomienky, ani Oznámenie o okamžitej splatnosti úveru, pričom nikdy nesúhlasili so zosplatnením úveru. Nestotožnili sa ani so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení v časti 21. uviedol, že nárok žalobcu nie je premlčaný, ale k tomuto tvrdeniu nie sú žiadne dôkazy priložené žalobcom, a ak by aj okresný súd dal za pravdu žalobcovi že 29.12.2016 išla predžalobná upomienka s výzvou na nezaplatenie splátky splatnej v mesiaci 10/2016, tak by to znamenalo, že posledná splátka by bola zaplatená za mesiac 9/2016 k dátumu splatnosti 20.09.2016 a v danom prípade by žalobca mohol uplatniť svoj nárok na súde najneskôr 21.09.2019, t. j. nasledujúci deň po zaplatení poslednej splátky. Keďže žaloba bola doručená súdu 03.10.2019 majú za to, že posledná splátka bola zaplatená v mesiaci 8/2016, na základe čoho žiadali žalobcu o predloženie prehľadu splátok. Majú za to, že ak žalobca podáva žalobu, musí uniesť dôkazné bremeno a tým dôkazným bremenom v danom prípade sú listinné dôkazy, a to 1. všeobecné obchodné podmienky nimi podpísané, 2. dôkaz o pripísaní prostriedkov na účet, 3. výzva k zaplateniu omeškanej splátky a doručenkou nimi podpísanú, 4. výzva k okamžitej splatnosti úveru s doručenkou nimi podpísanú, 5. oznámenie banky o postúpení pohľadávky s doručenkou nimi podpísanou, 6. prehľad úhrady splátok. Pre prípad, že by odvolací súd neakceptoval ich námietky uvedené v odvolaní, navrhli, aby im povolil splácať predmetný dlh v splátkach po 10,- eur mesačne, keď žalovaná 1/ má dôchodok v sume 403,70 eur a jej manžel žalovaný 2/ vo výške 514,- eur. Žalovaná 1/ poukázala na to, že ona síce má otvorenú činnosť sprostredkovateľa, ale z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu aktívne nemôže pracovať, nemá žiaden majetok, ktorý by mohli predať, má iba staršie vozidlo značky Ford Focus, ktoré splácala Intrum Justícií roky, ktoré je teraz vyradené z evidencie, lebo nemá peniaze na opravu. Žalovaný 2/, t. j. jej manžel vlastní vozidlo Hyundai rok výroby 1996, ktoré používajú na prepravu k lekárovi. Žalovaní súčasne požiadali o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď rozsudok súdu prvej inštancie považoval v celom rozsahu za vecne správny a vyjadril názor, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam.

9. Žalovaní 1/ a 2/ v odvolacích replikách zotrvali na odvolacích dôvodoch uvedených v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, keď popri zopakovaní námietok uvedených v ich odvolaniach opätovne namietli aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v prejednávanej spore, poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikovaného pod. č. R 60/2018.

10. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania žalovaných 1/, 2/ v rozsahu danom § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalovaní 1/ a 2/ rozsudok súdu prvej inštancie napadli z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ako aj z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. V odvolaní žalovaní 1/ a 2/ namietali, že súd prvej inštancie neosvedčil skutočnosť, že im bola zmluva o úvere aj doručená, keď poukázali na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý v bode 1. odôvodnenia rozsudku uvádza dátum uzatvorenia zmluvy 18.05.2016 a v bode 4. uvádza, že k uzavretiu zmluvy došlo dňa 23.05.2016. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalovaní 1/ a 2/ už v odpore proti platobnému rozkazu namietali kontraktačný proces, ktorý predchádzal uzavretiu predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (okrem iného tvrdili, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere neobdržali v žiadnej podobe) a navrhli aby žalobca predložil relevantný dôkaz o tom, že obdržali písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere s obsahom podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal. Za daného stavu bolo dôkaznou povinnosťou žalobcu preukázať, že so žalovanými 1/ a 2/ uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere s ním deklarovaným obsahom a v ním deklarovanej forme, čo však neučinil. Súd prvej inštancie sa pri hodnotení dôkazov uspokojil s fotokópiou zmluvy o spotrebiteľskom úvere na č.l. 11 až 16 spisu, keď žalovaní už k odporu proti platobnému rozkazu predložili (ďalšie súvisiace) doklady, týkajúce sa kontraktačného procesu učeného (prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie, a to emailovou komunikáciou na č.l. 40 až 44 spisu) medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými (uvedené možno vyvodiť z toho, že číslo autorizačného kódu dokladov predložených žalovanými 1/, 2/ sa zhoduje s číslom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej sa žalobca domáha zaplataenia žalovanej sumy) a tvrdili, že oni podpisovali iba doklady, ktoré neboli ani sprostredkovateľskou zmluvou zmluvu, ani zmluvnými podmienkami, ani splátkovým kalendárom, ale mali smerovať k úplne inej veci len nie k podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Bolo potom povinnosťou súdu prvej inštancie za účelom preukázania existencie zmluvy o spotrebiteľskom úvere (príp. osvedčenia jej obsahu) vyzvať žalobcu na predloženie originálu tejto zmluvy. Až po verifikovaní obsahu predmetnej zmluvy bolo možné zo strany súdu prvej inštancie vykonať skutkové a právne posúdenie ohľadne skutočností, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorej fotokópia bola predložená v konaní, spĺňa náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení neskorších predpisov.

13. Súd prvej inštancie sa súčasne nijakým spôsobom nevysporiadal s námietkou žalovaných 1/ a 2/, že im nebolo doručené oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru datované dňom 26.02.2017, keď bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že predmetné oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru sa dostalo do sféry dispozície žalovaných, keď žalovaní 1/, 2/ túto skutočnosť namietali už v konaní pred súdom prvej inštancie, a to v svojich podaniach zo dňa 28.02.2022 (doručených súdu prvej inštancie dňa 02.03.2022 elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu, písomne doplneným dňa 07.03.2022), v ktorých žalovaní 1/ a 2/ vyjadrili nesúhlas s vyjadrením žalobcu, že im bolo dňa 26.02.2017 doručené oznámenie o okamžitej splatnosti úveru a namietali, že žalobca nepredložil súdu dôkaz, a to doručky s dátumom a ich podpismi. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na to, že zodpovedanie otázky, či došlo k účinnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úverov je rozhodné pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej spore tak, ako to prezumuje § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky z pôvodného žalobcu na súčasného žalobcu, podľa ktorého možno postúpiť iba pohľadávku so všetkými právami s ňou spojenými, ktorá je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zodpovedanie uvedenej otázky bolo teda rozhodné pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej spore, keď súd prvej inštancie nevysporiadaním sa s obranou žalovaných 1/ a 2/ dospel k predčasnemu, v spore nepreukázanému, záveru o danosti vecnej legitímácie na strane žalobcu. V nadväznosti na uvedené odvolací súd podotýka, že dôkazné bremeno preukázať aktívnu vecnú legitímáciu v spore zaťažuje práve žalobcu.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých výrokoch tohto rozsudku.

15. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). Povinnosťou súdu prvej inštancie bude vec opätovne prejednať a rozhodnúť, keď sa vysporiada s otázkou vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby v kontexte zisteného a v konaní preukázaného skutkového stavu (prípadne skutkového stavu modifikovaného na základe návrhov strán sporu na vykonanie ďalšieho dokazovania), súčasne sa vysporiada aj s obranou žalovaných 1/, 2/, týkajúcou sa kontraktačného procesu a samotného ne/uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, od ktorej žalobca odvodzuje v spore uplatnený nárok. Závery, ktoré prijme, primerane vysvetlí tak, aby z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývala jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu podstaty a zmyslu.

16. Vo vzťahu k námietke žalovaných 1/ a 2/ o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu porušenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o bankách“), odvolací súd uvádza, že predmetná námietka žalovaných o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie z uvedeného dôvodu nie je opodstatnená. Je pravdou, že pôvodným žalobcom (a v určitom období aj veriteľom v spore uplatnenej pohľadávky) bola spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., ktorá spĺňa podmienky „banky“ prezumované Zákonom o bankách, ktorá v priebehu konania postúpila pohľadávku, ktorá je predmetom prejednávaneho sporu na nebankový subjekt, t. j. súčasného žalobcu. V tejto súvislosti však odvolací súd poukazuje na to, že preskúmaná zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť uzavretá medzi pôvodným veriteľom spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s. (ktorá je nebankovým subjektom) ako veriteľom a žalovanými 1/, 2/ ako spotrebiteľmi. Podľa názoru súdu tým, že došlo k zlúčeniu pôvodného veriteľa, t. j. spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. so spoločnosťou H. S. R., a.s., na základe čoho H. S. R., a.s. ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. pokračovala aj v prevádzkovaní tzv. ostatného podnikania zaniknutej spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., nemá za následok zmenu charakteru tejto pohľadávky z pohľadávky poskytnutej nebankovým subjektom na pohľadávku poskytnutú bankou. Navyše § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa týka ochrany klientov banky a bankového tajomstva, keď podľa § 5 písm. h/ zákona o bankách je klientom banky alebo pobočky zahraničnej banky osoba, s ktorou má banka alebo pobočka zahraničnej banky v rámci výkonu bankových činností uzavretý obchod. Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalovaní 1/, 2/ zlúčením pôvodného veriteľa, t. j. spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. so H. S. R., a.s. nestali klientom banky, nakoľko ich vzťah bol obmedzený výlučne na poskytnutie a splatenie úveru, ktorý bol žalovaným poskytnutý zo strany spoločnosti Consumer Finance Holding a. s. ako nebankovej inštitúcie.

17. V svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa ust. § 396 ods. 1 a 3 CSP a ust. § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)